

Het evalueren en bijsturen van maatregelen ter bestrijding van de georganiseerde financiële criminaliteit zal steeds belangrijker worden voor de Commissie. Daarom zal zij werkmethoden ontwikkelen en zich richten op gebieden en doelstellingen die zijn vastgesteld in nauwe samenwerking met de lidstaten en andere betrokken instanties, zoals Europol, Eurostat en de bureaus voor de statistiek van de lidstaten, de betrokken academische sectoren en de particuliere sector, waar nodig.

De Commissie is voornemens Europese deskundigengroepen op het gebied van statistiek en onderzoek naar criminaliteit in te stellen en om een EU-netwerk op te zetten van nationale correspondenten voor criminaliteitsstatistieken. Ter voorbereiding van dit initiatief heeft de Commissie twee bijeenkomsten van deskundigen georganiseerd in het kader van het Europees Forum voor de bestrijding van de georganiseerde misdaad.

In dit verband steunt de Commissie ook de uitvoering van een reeks economische risicoanalyses betreffende sectorale georganiseerde criminaliteit, ten einde een Europese methode voor economische risicoanalyse uit te werken, de ontwikkeling van vroegtijdige waarschuwingssystemen en toetsingsinstrumenten te bevorderen, en ervoor te zorgen dat informatie wordt uitgewisseld over optimale werkwijzen op het gebied van het terugdringen van criminaliteit, het aantal slachtoffers van criminaliteit en de angst voor criminaliteit.

Tenslotte zal in dit verband ook worden gekeken naar de mogelijke meerwaarde van waarnemingsposten op dit gebied.

(¹) Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten — Verklaringen van sommige lidstaten bij de aanneming van het kaderbesluit, PB L 190 van 18.7.2002.

(²) Kaderbesluit 2003/577/JBZ van de Raad van 22 juli 2003 inzake de tenuitvoerlegging in de Europese Unie van beslissingen tot bevrozing van voorwerpen of bewijsstukken, PB L 196 van 2.8.2003.

(2004/C 84 E/0945)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0706/04

van Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) aan de Commissie

(9 maart 2004)

Betreft: Wijn

De Commissie heeft in februari verrassend genoeg een wijziging van de voorschriften inzake de etikettering van wijn goedgekeurd. Daardoor kunnen derde landen in onze streken wijnen op de markt brengen die voorzien zijn van traditionele Europese vermeldingen, zoals „crianza”, „reserva” of „gran reserva”, in tegenstelling tot wat de producerende landen willen.

De Commissie ijvert sinds jaren voor het behoud van onze traditionele benamingen, zowel via bilaterale onderhandelingen als via de Wereldhandelsorganisatie. Enkele derde landen hebben onlangs klacht ingediend bij de Wereldhandelsorganisatie tegen Verordening (EG) nr. 753/2002 (¹) inzake de etikettering van wijn, omdat die het gebruik van de in de Gemeenschap gangbare traditionele vermeldingen in de praktijk niet toestaat.

Kan de Commissie verklaren waarom ze de uitspraak van de Wereldhandelsorganisatie niet heeft afgewacht alvorens enige wijziging van de wetgeving door te voeren, waardoor ze nu de mogelijkheid niet meer heeft om onze belangen bij genoemde internationale organisatie te verdedigen?

Welke criteria liggen aan deze wijziging van de traditionele houding terzake van de Europese Unie ten grondslag?

Hoeveel zullen de verliezen in deze sector volgens de Commissie bedragen?

(¹) PB L 118 van 4.5.2002, blz. 1.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(13 april 2004)

De Commissie heeft nieuwe voorschriften ingevoerd met betrekking tot de omschrijving, de aanduiding en de bescherming van bepaalde wijnbouwproducten om te voorkomen dat binnen de WTO een panel zou worden opgericht. Dit zou een ernstige bedreiging hebben gevormd voor het Europese beleid op het gebied van de etikettering van wijn.

Nadat de Wereldhandelsorganisatie in kennis was gesteld van Verordening (EG) nr. 753/2002⁽¹⁾, hebben verschillende derde landen hun opmerkingen meegedeeld aan de WTO en blijk gegeven van enig voorbehoud. In Genève vond hierover tweemaal overleg plaats. Derde landen beschouwden de exclusieve bescherming van bepaalde traditionele benamingen (deel B), naast het recht inzake geografische aanduidingen, als een nieuw intellectueel eigendomsrecht dat door de Unie werd ingevoerd in het kader van de overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele eigendom (TRIPS). Een desbetreffend panel binnen de WTO had het EU-beleid inzake de bescherming van geografische aanduidingen op losse schroeven kunnen zetten en moest daarom worden vermeden.

In het licht van de opmerkingen van de derde landen heeft de Commissie besloten om in de desbetreffende verordening bepaalde wijzigingen aan te brengen. Deze wijzigingen hebben voornamelijk betrekking op de mogelijkheid voor derde landen om bepaalde traditionele benamingen te gebruiken met inachtneming van de in de lidstaten geldende voorschriften.

Voorts moest er rekening mee worden gehouden dat veel derde landen niet over een gecentraliseerde regelgeving voor de wijnbouw beschikken. Bijgevolg werden de Europese eisen op het gebied van de regelgeving gewijzigd en werd het principe van „reglementering” vervangen door „geldende regels”, die eveneens de door representatieve beroepsorganisaties vastgestelde regels omvatten. Ook werd een definitie van „representativiteit” opgenomen.

Bovendien moet worden onderstreept dat in Verordening (EG) nr. 1493/1999⁽²⁾ van de Raad, in tegenstelling tot bijlage III van Verordening (EG) nr. 753/2002, geen enkele keer wordt verwezen naar de twee categorieën van traditionele benamingen, maar alleen naar de mogelijkheid voor de Commissie om normen inzake traditionele benamingen vast te stellen in overeenstemming met de in de lidstaten geldende bepalingen.

De nieuwe voorwaarden voor het gebruik van traditionele benamingen van de Gemeenschap door derde landen zijn gelijkwaardig aan de voorwaarden die in de voorafgaande periode van kracht waren voor het gebruik van traditionele benamingen van bijlage III, deel A, bij Verordening (EG) nr. 316/2004⁽³⁾.

Tot deze voorwaarden behoren, overeenkomstig artikel 1, punt 10, van Verordening (EG) nr. 316/2004 houdende wijziging van artikel 37, lid 1, onder e), van Verordening nr. 753/2002:

- a) het derde land moet een met redenen omkleed verzoek indienen bij de Commissie en bewijzen overhandigen die de erkenning van de traditionele benaming wettigen;
- b) de taal van de traditionele benaming moet de officiële taal zijn van het derde land dat het verzoek en de aanduiding heeft geformuleerd, en moet gedurende een periode van minimaal tien jaar zijn gebruikt;
- c) als de taal van de traditionele benaming niet de officiële taal van het derde land is, moet het gebruik ervan in de wetgeving van het desbetreffende land zijn vastgelegd en moet de traditionele benaming in dit geval in deze taal ten minste de laatste 25 jaar onafgebroken zijn gebruikt;
- d) daarnaast moet aan andere criteria, zoals „specificiteit” en „onderscheidend karakter” van de aanduiding, alsook het uitsluiten van de mogelijkheid tot misleiding van de consument, waarin dezelfde verordening voorziet, worden voldaan.

In het specifieke geval van de traditionele Spaanse benamingen „Reserva”, „Gran Reserva” of „Crianza” als bedoeld in de schriftelijke vraag die aan de Commissie is gesteld, blijven de voorwaarden met betrekking

tot het gebruik van deze aanduidingen door derde landen in de Gemeenschap ongewijzigd aangezien deze aanduiding al is vermeld in bijlage III, deel A, bij Verordening (EG) nr. 753/2002.

- (¹) Verordening (EG) nr. 753/2002 van de Commissie van 29 april 2002 tot vaststelling van uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1493/1999 van de Raad wat betreft de omschrijving, de aanduiding, de aanbiedingsvorm en de bescherming van bepaalde wijnbouwproducten, PB L 118 van 4.5.2002.
- (²) Verordening (EG) Nr. 1493/1999 van de Raad van 17 mei 1999 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt, PB L 179 van 14.7.1999.
- (³) Verordening (EG) nr. 316/2004 van de Commissie van 20 februari 2004 houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 753/2002 tot vaststelling van uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1493/1999 van de Raad wat betreft de omschrijving, de aanduiding, de aanbiedingsvorm en de bescherming van bepaalde wijnbouwproducten, PB L 55 van 24.2.2004.

(2004/C 84 E/0946)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0712/04
van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(10 maart 2004)

Betreft: Verhoging van de suikerquota voor Portugal

Tijdens een recent bezoek aan de DAI SA (agro-industriële ontwikkelingsmaatschappij) in Coruche (Portugal) heb ik kunnen vaststellen dat de onderneming in 2002 alle grondstoffen voor de aan continentaal Portugal toegewezen productiequota van witte suiker heeft kunnen betrekken van Portugese boeren.

De jaarlijkse quota van DAI – ongeveer 70 000 ton witte bietsuiker – vertegenwoordigt echter nauwelijks ongeveer 23 % van de totale Portugese marktbehoefte. De productiecapaciteit van DAI bedraagt momenteel ruim 100 000 ton witte suiker en in het gebied rond de Alqueva-dam bestaat de mogelijkheid om meer suikerbieten te verbouwen.

Kan de Commissie mij meedelen welke maatregelen zij aan het bestuderen is, rekening houdend met het voorstel tot herziening van de gemeenschappelijke marktordening voor suiker en de noodzaak om de quota van Portugal op te trekken tot 100 000 ton?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(13 april 2004)

Op grond van artikel 39 van Verordening (EG) nr. 1260/2001 van de Raad houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker(¹) is aan de in Portugal gevestigde raffinaderijen een voorzieningsgarantie gegeven in de vorm van preferentiële invoerregelingen voor een hoeveelheid van bijna 300 000 ton ruwe rietsuiker van oorsprong uit de staten in Afrika, het Caribische gebied en de Stille Oceaan (ACS). Deze hoeveelheid, die wordt ingevoerd tegen een gemiddelde prijs van bijna EUR 500 per ton, komt overeen met het suikerverbruik in Portugal.

Dankzij deze bepaling kunnen de Portugese raffinaderijen blijven produceren en kunnen de traditionele leveringen van suiker uit bepaalde Afrikaanse landen aan Portugal gehandhaafd blijven.

Hoewel Portugal voorheen geen suiker produceerde, is aan dit land sinds zijn toetreding een productiequotum toegewezen van ongeveer 70 000 ton bietsuiker. Ondanks de relatief hoge productie-kosten heeft deze cultuur eerst vaste voet gekregen en zich vervolgens stap voor stap ontwikkeld, en wordt het quotum thans bereikt.

Tegelijk met de toename van deze productie is de Portugese uitvoer van suiker gestaag gestegen van nul naar 90 000 ton.

Bijna de helft van deze hoeveelheid wordt uitgevoerd naar derde landen, met communautaire restituties die momenteel meer dan EUR 500 per ton bedragen. Dankzij deze restituties kan de prijs voor op de Portugese markt overtollige suiker worden teruggebracht tot de prijs op de wereldmarkt die minder dan EUR 200 per ton bedraagt. Het suikeroverschot gaat naar de andere landen van de Gemeenschap, vooral naar Spanje.

Gezien het specifieke karakter van de voorziening van de Portugese markt zou een verhoging van het productiequotum voor bietsuiker onvermijdelijk leiden tot een verhoging van de communautaire uitvoer van suiker, met restituties. Begrotingstechnisch gezien is dit niet te rechtvaardigen.

(¹) PB L 178 van 30.6.2001.